

fælde, da det ikke er mig muligt at vide, om den har havt tilstrækkelig Kundskab til sin Raadighed — skjøndt det forekommer mig, at den burde kunne have det — for at kunne opgive og beskrive, hvad det var, der ønskedes; jeg taler kun om Princippet i Almindelighed, og da tror jeg at have Ret til at udtale, at naar Staten ønsker gode og billige Bud, maa den give Klar Befæd og behandle de indkomne Tilbud med Diskretion.

Tauber: Det maa røre mig tilladt at gjøre nogle Bemærkninger til, hvad der nu fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville). Han bebrejdede først Udvalget, at det havde forstærket den Udtalelse, som for 2 Aar siden fremkom fra det daværende Finantsudvalg, og at det navnlig havde udeladt de 2 Ord „i Reglen“, idet Udvalget for 2 Aar siden havde sagt, at større Fornødsler af Banen med Tilbehør burde i Reglen ikke afholdes af Reserverefonden. Det ærede Medlem lagde selv en Forklaring ind i de to Ord „i Reglen“, idet han fremhævede, at de Tilfælde, der skulde kunne danne Undtagelser fra Reglen, vare store Ulykkestilfælde og deslige. Det har ogsaa, saavidt mig bekjendt, været Udvalgets Mening for to Aar siden, og er vistnok ligeledes Udvalgets Mening iaar, at netop saadanne Tilfælde bør undtages, medens Reglen gjælder for alle andre. De Tilfælde, med Hensyn til hvilke Udvalget har fremhævet, at der skulde være gjort en vigtig Anvendelse af det sjællandske Jernbaneselskabs Reserverfond, ville netop ogsaa findes at angaa andre Tilfælde end saadanne Ulykkestilfælde. Paa den anden Side skal jeg fremhæve, at der i Dristberetningen for 1873 findes Afgifter, som ere afholdte for at erstatte de Ulykker, som Stormfloden havde forarsaget, og at Udvalget ikke har gjort nogenfomhelst Indvending imod, at disse ere tagne af Reserverefonden. I den Henseende tror jeg altsaa, at der maatte turde være en større Overensstemmelse imellem det ærede Medlem og Udvalget, idetmindste efter en rigtig Opfattelse af Udvalgets Mening, end han selv synes at antage. Naar imidlertid det ærede Medlem, af hvad der er fastsat i andre Selskabers Statuter, vilde ulede Noget med Hensyn til, hvad der skulde gjælde for det sjællandske Jernbaneselskabs Reserverfond, er dette en Slutning, som det ikke er berettiget at drage. For det sjællandske Jernbaneselskabs Reserverfond kunne selvfølgelig kun det sjællandske Jernbaneselskabs Statuter være afgjørende. Det ærede Medlem oplæste, hvad der staar i disse, og det er deraf vel ganske tydeligt, at Menarbestyrelsen bestemmer, hvad der skal afholdes af Reserverefonden, men Indenrigsministerens Samtykke er dog fornødent til enhverfomhelst Anvendelse af dennes Midler. Dette er den eneste Bestemmelse, der gjælder for det sjællandske Jernbaneselskabs Reserverfond ifølge Selskabets Statu-

ter. Det ærede Medlem mente, at det for det Første var urigtigt, af Reserverefonden at tage det, som Udvalget er enig med Ministeren og med Selskabet om, at der skal tages deraf, nemlig Afgifterne til Forøgelse af Dristmateriellet og deslige, som blev nødvendige paa Grund af Dristens Udvikling. Jeg tror, at dette netop er en Anvendelse af Reserverefonden, som er fuldkommen stemmende med Sagens Natur. Det har fra Statens Synspunkt ikke nogen videre Betydning, om der dertil erhverves Kapital, eller om Udgiften tages af Reserverefonden; men Selskabet staar sig selvfølgelig bedst ved den sidste Fremgangsmaade. Naar Bølgbet tilveiebringes ved en ny Anlægs kapital, maa Selskabet nemlig forrente denne, hvormod Renterne af Reserverefonden ikke komme Selskabet umiddelbart til Gode og overhovedet ikke ville komme det til Gode, før Reserverefonden har naaet den Størrelse, som er fastsat i Statutterne. Derimod fandt det ærede Medlem, at større Fornødsler af Banerne med Tilbehør netop bør afholdes af Reserverefonden og ikke af Dristindtægterne. Jeg vil nu oplyse, at ikke alene Finantsudvalget for to Aar siden har udtalt den Anskuelse i saa Henseende, som er bleven oplæst, og hvorom jeg nu har udtalt mig, men den daværende ærede Indenrigsminister har tillige under Diskussionen ved 3die Behandling af Lovforslaget om en Forhøjelse af Anlægssummen i Anledning af et Dobbeltspor paa Jernbanen mellem Kjøbenhavn og Roskilde udtalt følgende, som jeg med den høitærede Formands Samtykke skal tillade mig at oplæse. „Hvad angaar Bemærkningerne om Selskabets Reserverfond, skal jeg indskrænke mig til at sige, at jeg, efter hvad der foreligger, synes at være i fuld Overensstemmelse med Udvalget, idet det ogsaa er min Mening, at den hidtil i det Hele er bleven for stærkt benyttet. Jeg har imidlertid, som de Herrer ville have set, bestræbt mig for at standse denne Benyttelse, og navnlig i den Retning, som Udvalget har anvist.“ Det er altsaa ikke alene Finantsudvalget, der for to Aar siden har udtalt sig saaledes om denne Sag, men den daværende Indenrigsminister har derhos uden Forbehold erklæret sig enig deri, eller, som han udtrykker sig, han synes, efter hvad der foreligger, at være enig med Udvalget. Den Indsigelse, som er kommen fra det ærede Medlem, tror jeg vistnok ikke kan veie op imod en Udtalelse af Finantsudvalget, som paa denne Maade er tiltraadt af Indenrigsministeren. Dermed turde vistnok være vundet en Regel, en Art Vedtagt for den Maade, hvorpaa dette Forhold er at behandle, imod hvilken en Enkelt Indsigelse sikkert ikke kan have nogen Betydning. — Det ærede Medlem gjorde dernæst nogle Indvendinger imod den Maade, hvorpaa jeg og flere Medlemmer med mig tidligere have opfattet Reserverefonden, — en Opfattelse, hvorfra ogsaa Udvalget er gaaet ud med Hensyn til hvad det skrev for to Aar siden,